

Yorrân

Ádolím stínú

Yorrân

4. kniha - Údolím stínů

Jan Dobšenský

Copyright

Autor: Jan Dobšenský

Ilustrace: Pavel Talaš, Peter Eliáš

Návrh obálky J. Dobšenský,

Grafické zpracování obálky P. Čermáková

Jazyková redaktorka: Daniela Poláková

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2017

ISBN

978-80-7512-901-7 (ePub)

978-80-7512-902-4 (mobipocket)

978-80-7512-903-1 (pdf)

Epos Yôkhâranâ

Yô-Khâr-anâ, Dar Krále lidí, je považována za epos pocházející z úsvitu věků. V Yorrânových časech to byl už jen úzkostlivě střežený mýtus, o němž nikdo z jeho současníků netušil, zda je pravdivý. Do pozdějších časů se zachovaly jen nejasné zlomky zpráv, které sesbíral a ve své kronice shrnul princ Laven. Z nich vyplývá, že epos byl více než dar. Byla to smlouva...

Když se Král lidí a Pán země vrátil po dlouhém zajetí zpět do své říše, našel ji rozvrácenou a zničenou. Města a pevnosti byly opuštěné, jeho věrní se rozprchli a řád, který nastolil, byl v rozkladu. Jediní, kdo jej po jeho návratu přišli přivítat na mořský břeh a nabídli pomoc, byli Kharové v čele se svým vládcem. Jeho rodu poté Khâr-anâ udělil v léno celý jih své obrovské říše. Podmínky smlouvy mezi Khary a Pánem lidí byly zapsány do knihy, kterou Kharové střežili a drželi v tajnosti celá tisíciletí. Kniha byla nadána zvláštní mocí. Každý vladař z rodu Kharů podstupoval několikrát za dobu své vlády rituál, který se nazýval Uchopení daru. Při něm vystoupal na vrchol mauzolea zasvěceného Khâr-anovi a z rukou velekněze převzal zlatou schránku, v níž byla Yôkhâranâ uložena. V okamžiku, kdy vladař

knihu uchopil, se jeho vědomí propojilo s moudrostí Pána země. Byla mu zjevena osudová křižovatka jeho dávné minulosti i to, jak svým tehdejším rozhodnutím ovlivnil budoucnost svou i své říše. V tom okamžiku měl možnost své rozhodnutí změnit.

Díky pečlivě střeženému tajemství ukrytému v eposu Yôkhâranâ přetrvala Kharská říše bouře a zvraty dlouhých tisíciletí. Kharové se stali nejuvěrnějšími spojenci Krále lidí po celou dobu jeho panování. Poté, co byl Khâr-anâ poražen a padl do nicoty, uchovávali sice Kharové jeho památku dál, přestali ale dodržovat pravidlo, že moc eposu může užívat jen hlava jejich rodu. Tak se zjistilo, že Yôkhâranâ působí na každého muže či ženu, v jejichž žilách koluje královská krev. V časech sporů mezi jednotlivými členy rodu Kharů odnesla epos z Gîvy princezna Gemala. Poté, co byla úkladně zavražděna, přešla Yôkhâranâ do cizích rukou a královský rod Kharů v následné válce zanikl.

Mocné síly bojující proti znovupovstávajícímu stínu ji tehdy vložily do rukou nejmocnějšímu králi Enqaindor. Ten však její moc, k neprospěchu svému a svého království, nevyužil, a tak Yôkhâranâ opustila i jeho stan. Prince Jawhara, který ji z Kothariho tábora odnesl a jako jeden z mála se z jeho nešťastného tažení zachránil, ale její moc tak vyděsila, že ji ukryl do stříbrné truhly, kterou svým nástupcům zakázal otevřít. Jediný, kdo tento zákaz porušil, byl podle starých nogaimských

pověstí shaadar Dikram I. Veliký, jenž díky tomu přivedl Nogashaar na vrchol slávy a moci. Od jeho časů čekala Yôkhâranâ ukryta v klenotnici shaadarů, až opět přijde její čas...

1. kapitola

Královo město

Dôrminar, měsíc suchých větrů 575 e. d.

Lônard, Královské léno, byl protáhlý, kopcovitý pás země, z východu i západu sevřený řekami – na východě mocným tokem Dardúnu a na západě vodami Rhídúnu, který se do Dardúnu vléval u Abarhilova domovského města, Merélosu. V severojižním směru rozdělovala tento kraj řeka Arî, kterou překračovala stará královská silnice, po níž Abarhil po rozloučení se svými průvodci postupoval na sever. Bylo to prastaré stavební dílo, tak staré, že v žádné kronice neexistoval spolehlivý údaj o tom, kdy byla cesta vlastně postavena. Od brodů přes Arî až do hlavního města byla výborně udržovaná, dlážděná velkými kamennými deskami sesazenými tak dokonale, že jen místy mezi těsnými spárami prorážela řídká tráva. Vypadala, jako by ji mistři cechu kamenického opustili teprve před pár týdny.

Lônard býval vždy v osobním držení enqaindorských králů, a jelikož to byl úrodný a pečlivě obdělávaný kraj, Abarhil během své cesty míjel desítky stavení stojících na dohled od silnice. Žádné z nich, s výjimkou několika zájezdních hostinců, však nestálo přímo u cesty, která byla obrostlá nekonečnou alejí nádherných vzrostlých dubů, buků, platanů a lip. Čím více se

Abarhil blížil k hlavnímu městu, tím častěji nacházel němé svědky nepochopitelné zkázy, ohořelá torza kmenů. Dokázal by si představit les, ve kterém řádil požár a který by proto byl plný zčernalých kmenů, ale s údivem se na ně díval uprostřed zdravého stromořadí. Pak mu přišlo na mysl, že to může být výsledek bouře a blesku. Již několikrát viděl uschlé a ohořelé stromy, které zasáhl blesk. Ale jak postupoval, zavrhl i tuto myšlenku. Nechtělo se mu věřit, že by bouře náhodně zasáhla stromy v tak úzkém pásu, jaký lemoval cestu v délce mnoha mil. Během přemítání o původu tohoto podivného jevu se Abarhil dostal až na dohled městských bran. Chvíli si prohlížel linii hradeb ve tvaru mírně lomených oblouků, mezi nimiž byly umístěné mohutné šestiboké věže. Připomínaly mu věže, které viděl v Osttaru. Zeď byla vysoká padesát stop, a přestože se teď její konce ztrácely v mlze stoupající z přilehlého jezera, z matčina vyprávění věděl, že se táhne v délce čtyř mil od strmých skalních stěn na západě až po jezerní břehy na východě.

„To město musí být opravdu obrovské,“ zašeptal si pro sebe. Vždyť hradby Merélosu obkružující město vůkol měly jen něco málo přes jednu míli. Ohlédl se, aby zjistil, kde je pes, který šmejdil v nedalekém háječku.

„Togire, ke mně!“ křikl na něj a rychle vyrazil po cestě k bráně. Ačkoliv hradby zdálky působily velkolepě, při bližším pohledu zjistil, že jsou už značně omšelé. Z hradebních zdí

vyrážely trsy trávy a místy byly vidět i vypadané kameny, které z jejich míst vytlačily houževnaté kořeny mladých stromků. Nikde nebylo vidět živáčka, kromě stráže, kterou přímo u brány tvořila pětice ozbrojenců. Dva stáli líně opření o zábradlí spuštěného padacího mostu a o čemsi klábosili a další seděli na malých sedátkách uvnitř brány a zřejmě hráli v kostky. Za branou pak zahlédl Abarhil přecházet další ozbrojence.

Spořádaně se zastavil před vstupem na most, drže Togira za obojek, a čekal, co se bude dít. Strážci se sice se zájmem ohlédli po velkém psu, ale že by se všichni naráz měli věnovat jedinému, a ještě k tomu opěšalému pocestnému, jim připadalo zbytečné. Chvíli trvalo, než se jeden z těch dvou, co stáli u zábradlí, rozhoupal a líně přešel most.

„Cizince, pokud chceš vstoupit do Města, musíš zaplatit mýto, čtyři tharnery za každého muže a jeden za každé zvíře, a potom musím prohlédnout tvé zavazadlo. Upozorňuji tě, že za zdmi města se nesmí pohybovat žádní ozbrojenci s výjimkou knížecích družin. Máš-li nějakou zbraň, musíš ji zde na bráně nechat! Rozumíš?“

Abarhil věděl už od Ildgara, že do města se žádný ozbrojenec nedostane, ovšem představa, že by zde nechal otcův meč a svůj luk, pro něj byla nepřijatelná. Tušil, jak by to dopadlo se slíbeným vracením zbraní, zvláště když se jednalo o tak vzácný kus, jako byl otcův dar. Byl rozhodnutý, že to zkusí jinak. Sklonil se ke

svému vaku, který mu ležel u nohou, a začal jej pomalu rozvazovat. Vytáhl z něj malý váček a podíval se na strážného, jako by ho odhadoval.

„Vím, že konáš svou službu svědomitě, ale každá stráž může něco přehlédnout... Nebo se mýlím? Kolik by stál okamžik tvé nepozornosti? Co takhle tři stříbrné celebiry?“

Přitom jako mimochodem upustil na zem tři lesklé stříbrné mince, které se zakutálely pod strážcovy nohy. Bylo vidět, jak muž zamrkal a v očích se mu objevila chtivost. Úlisně se usmál.

„Mluvíš zvláštním jazykem, cizince, ale tvá řeč se mi opravdu líbí. Ale jak je vidno, dorazil jsi z levných krajů, když tak nízko oceňuješ ostražitost věrného služebníka pelenhira města Dôrminaru!“

„Promiň, omlouvám se, jak jsi řekl, nevyznám se ve zdejších krajích. A jak by se tvým očím líbilo tohle?“

Abarhil nechal mezi prsty proklouznout na zem jednu z malých anghirských perel. Muž vzrušeně polkl a otočil se po svých společnících. Ti věnovali všechnu pozornost kostkám, stejně jako jeho druh, jenž mezitím přešel k ostatním, aby mohl sledovat hru. Strážný se rychle shýbl, sebral mince a perlu a zastrčil je za opasek. Ještě jednou se otočil po ostatních, ale ti byli stále plně zaujati hrou.

„Tak se na to podíváme. No tak, otevři ten vak!“

Abarhil se sklonil a roztáhl uzávěr vaku, aby bylo vidět dovnitř.

„Věřím, že tvůj zrak je pozorný a tvé oči vidí vše, co je třeba vidět?“

Zbrojnoš se sklonil nad otevřený vak, ve kterém byl mimo jiné patrný luk, toulec a meč, a uznale hvízdal.

„Tedy cizinče, vidím, že nic neponecháváš náhodě a máš vše, co je třeba na dlouhý pobyt ve městě! Dobrá. Zavři si to.“

Potom se otočil ke svým druhům a nahlas zvolal: „Všechno v pořádku! Může jít?“

Muži na krátký okamžik zvedli hlavy a jeden z nich, asi velitel hlídky, jen mávl rukou. Zbrojnoš se otočil k Abarhilovi: „Tedy vítěj ve městě pelerina Beregira, z vůle mocného Rômenkhôra dôrminarského pelenhira, cizinče.“

Abarhil se usmál, hodil si přes rameno vak a pobídl Togira: „Jdeme.“

Udělal jen pár kroků, když jej zarazil hlas zbrojnoše.

„A co to mýto, cizinče?“

Abarhil nechápavě zavrtěl hlavou, ale pak se usmál, pustil Togirův obojek a sáhl do brašny, kterou měl u pasu. Naslepo uchoпил jednu minci a vytáhl ji. Zlatý ghirat! Otočil se ke zbrojnoši.

„Chytej! A zbytek je pro tebe a tvé druhy za dobré rady.“

Zbrojnoš chytil minci do dlaně, překvapeně se na ni podíval, pak na ni plivl a teatrálně se uklonil.

„Královské mýto, pane. Přišel ses ucházet o prázdný královský stolec?“ Potom se svým slovům ironicky zachechtal. „Tos přišel pozdě, tohle město králům už dávno nepatří. Dnes je na hradě vyvěšená jiná korouhev. Ale v každém případě díky a hodně štěstí. Kdyby bylo víc takových, už dávno bych nemusel být v téhle zatracené službě.“

Poslední větu už Abarhil neslyšel, protože společně s Togirem prošel bránou a vstoupil na území města. Nejprve zahlédl několik vojenských ubikací a stáje s ohradami pro koně. Vše působilo stejně zanedbaně a omšele jako brána, kterou právě prošel. První, co si uvědomil, byla neobvyklá rozloha a pustota tohoto území. Před jeho očima se rozkládala rozlehlá pláň, která se v ničem nelišila od krajiny před hradbami. Musel urazit notný kus cesty, než se u silnice objevily první zpustlé zahrady a sady zarostlé hloží. V dálce vpravo od cesty zahlédl jakési usedlosti s obdělávanými poli a ohradami se stády ovcí a skotu. Ušel snad půl míle, než dorazil k jedné z křižovatek nedaleko velkého opuštěného paláce. Rozhodoval se kam dál. Blížilo se poledne a mlha se již zvedala, a tak se mu po levé ruce otevřel pohled na rozlehlé návrší s podhradím. Horní část, kde tušil hrad, však byla stále ještě ukryta v bílém oparu. Po chvíli váhání si vybavil otcovo

vyprávění a otočil se opačným směrem. Pokračoval po cestě lemované vzrostlými cypřiši na severovýchod.

Urazil další míli, když sluneční paprsky rozpustily mlhu a Abarhilovi se otevřel pohled na panoráma hradu. Vysokému návrší dominovala mohutná silueta hradu, který se tyčil na pozadí rozeklaných horských štítů se zasněženými vrcholky. Návrší pod hradem obkružovaly čtyři pásy hradeb postavené ze stejného bílého kamene jako hrad. Mezi nimi se rozkládala podhradí, která na pravé straně končila v rozlehlém poli kamenné suti. Jak později zjistil, místní této čtvrti říkali Staré město. Za kamenným polem pak byla menší část zástavby nazývaná Severní podhradí. Nyní však byla jeho očím ukryta. Udiveně sledoval obrysy hradu a podhradí přetnuté kamennou sutí, podivuje se, co jen vedlo zdejší obyvatelé k tomu, že založili město v tak zvláštní poloze.

Když se dost vynadával, vyrazil dál a již brzy z dálky uslyšel lidské hlasy, bučení skotu, bečení ovcí a kdákání slepic, zkrátka hluk typický pro městské tržiště. Zanedlouho dorazil na místo, kde se na rozlehlém prostranství, které sloužilo jako trh, stýkaly tři cesty.

Natáhl si kapuci pláště, aby mohl pokud možno nepozorován sledovat okolí, a vkročil na tržiště. Drže Togira za obojek, pomalu se prodíral mezi stánky trhovců, obklopenými nakupujícími i čumily. Nikdo si jej nevšímal a jen občas se někdo otočil, aby si

překvapeně prohlédl velkého psa. Abarhil se zvědavě rozhlížel kolem, snaže se pochytit co nejvíce z řeči kolemjdoucích. Nebylo tedy divu, že jej na okraji tržiště upoutal jakýsi řečník, který stál na vyvýšeném podstavci. Dříve zde byla zřejmě umístěna socha nějakého místního vladaře, jejíž rozbité kusy se nyní povalovaly pod ním. Muž na podstavci byl hubený, oblečený v potrhaném černém oděvu. V hubeném obličejí s vystouplými lícními kostmi mu svítily zarudlé fanatické oči, kterými vystupoval vnitřní žár, jenž spaloval vychrtlé řečnickovo tělo. Abarhil přistoupil blíž.

„... jen bláhoví a děti neví, že nastává konec tohoto města. Lidé, vězte, že čas proroctví o návratu Stínu se blíží. Sám Hirmor, Černý pán, plní svůj slib a vrací se. A toto město už brzy shoří v ohni, který předznamená jeho návrat. V Královnině proroctví se hovoří, že náš pán jako ohnivý drak sestoupí z nebes. Již není žádné záchrany pro ty, kteří odmítají vzdát poctu jeho majestátu. Jen my, morzirim, věrní uctívači, budeme spaseni. Slyšíte? Jen ti, co se před Hirmorem v úctě skloní, budou ochráněni před ohněm, který sežehne tento zkažený svět. Vzdejte se naděje! Pro nevěřící není žádná. Vzdejte čest jeho majestátu a uctívejte Stín, který zakryje toto město propadlé neřestem a uctívání falešných bohů...“

Abarhil, aniž by tušil, o čem je řeč, poslouchal zaraženě řečníka, když do něj kdosi nechtěně drbl. Uslyšel výhrůžné psí zavrčení a šklubnutí psího obojku, který svíral v ruce. Probral se,

aby psa rychle uklidnil. Potom se otočil, a ponechávaje prapodivného kazatele i s posluchači svému osudu, pokračoval dál. Došel až k bráně opuštěného paláce na opačné straně tržiště a i tady zaslechl silný burčující hlas. Udiveně zavrtěl hlavou a otočil se na psa. „Slyšíš to, Togire? Co je to za město, kde se káže na každém rohu?“ Přesto však zvědavě nahlédl za bránu. Uprostřed rozlehlého nádvoří tam stála kašna a na ní byl muž, který cosi vášnivě vykládal. Rozhlédl se po okolí. Budovám, které obklopovaly nádvoří, sice chyběla okna i dveře, ale i tak svou výstavností připomínaly zašlou krásu minulých časů. Abarhil by asi pokračoval dál, kdyby jej nezaujala řečnickova slova, a tak po krátkém zaváhání přece jen na nádvoří vešel. Tento hlasatel byl urostlý mladý muž menší postavy, s hustými černými vlasy, které mu padaly až na ramena. Tvář mu pokrýval pěstěný vous. Jeho šaty byly prosté, stejně jako oděv jeho posluchačů. Od nich se odlišoval pouze zvláštní čapkou, z níž splýval dlouhý pruh modré látky, který měl muž obtočený kolem krku. Na pravé paži měl přivázaný šátek téže barvy. Z jeho gest a hlasu, který zněl velmi nálehavě, bylo zřejmé, že se své posluchače snaží přesvědčit.

„ ... a proto vám říkám, abyste nebyli malověrní. Ano, žijeme v těžké době, ale což nebylo psáno ve starých kronikách, že to není poprvé v životě tohoto věčného města, co se ono samo i jeho obyvatelé ocitli na samé hraně propasti? Město ovládají zaprodanci, kteří slouží démonům, krutým zrůdám, které nás

připravily o naše bohatství, o naše chrámy, naši hrdost, o naše krále i o naše bohy. Jen se podívejte kolem sebe! Město, které bylo symbolem bohatství a moci, se mění v trosky a ruiny. Každý z jeho obyvatel za posledních dvacet let někoho ztratil. Ať z rodiny nebo z okruhu svých přátel. Podívejte!“ vykřikl řečník, rozhořčeně zvedl ruku a ukázal na siluetu Starého města a hradu.

„Sídlo krále. A jaká tam dnes visí korouhev? Dračí! Z králova stolce udělali ti zaprodanci místo hrůzy a bolesti. Kam naši otcové vzhlíželi s hrdostí, tam se my díváme s hrůzou a odporem!“

Muž se na chvíli odmlčel, čehož využil jeden z posluchačů, podle silné kožené zástěry kovář. „Dobře hovoříš, ale to, co říkáš, všichni víme a víme to už dlouho. Co chceš ale dělat, když nás zradili naši páni? Naši pelerinové dnes slouží Rômenkhôvi. Co zmůžeme my obyčejní, když nemáme zbraně?“ Kovář se obrátil k ostatním posluchačům pro souhlas. „Však všichni víme, že Rômenkhôr zakázal nošení zbraní. Dnes nikdo s výjimkou městské stráže nesmí nosit ani vlastnit zbraň! Zakázaná je i dýka delší jak dlaň.“

Dav souhlasně zamručel. „Máš pravdu, co nám na to povíš, dôrzire?!“

Než však hlasatel stačil odpovědět, ozval se z davu jiný hlas. „Myslím, že to není tak zlé. Pán Gwenrim, mladý kníže Segestir, je naše naděje. Ten zatopí Beregirovi, kde může. Už prý buduje i vlastní družinu.“

Řečník na kašně mlčky sledoval výměnu názorů, ale poslední poznámka jej opět rozohnila. „Blázni! Blázni jste, když věříte naší šlechtě. Je jedno, jestli patří k Nômrim nebo Gwenrim, bílí, stejně jako zelení vám jen hrají divadlo. Navenek se hádají, ale Rômenkhôrovi se klaní všichni! Všichni, to vám říkám!“

Tentýž hlas jako předtím: „Myslím, že bys měl být vděčnější, dôrzire. Jen díky ochranné ruce knížete Segestira máte v Severním podhradí klid. Bez něj by Beregir už dávno to vaše hnízdo vymetl. Jen díky Segestirovi mají dnes Věrní útočiště!“

Ozval se další hlas s otázkou, která řečníkovi pomohla z nepříjemné situace. „Tak kdo nám pomůže? Kdo spasí tohle město?!“

Řečník na kašně ihned odpověděl: „Už několik století říkáme tomuto městu Dôrminar —Králova pevnost. Není to město Pána východu, ani město správce. Je to město krále! A my, královi Věrní, jsme jediní, kterým na něm záleží. A co vy? Záleží vám na městě a jeho osudu? Tak se přidejte k nám! Zatím se skrýváme, ale až se vrátí král, tak to budeme my, kdo vyžene Rômenkhôrovy posluhovače.“

Zprava se ozval hořký výsměšný hlas. „Až se vrátí král? Nedělej si z nás blázny, dôrzire. Krále nikdo neviděl už více jak dvacet let. Moje děti už ani neví a nevěří, že tomuhle městu kdy nějaký král vládl.“

Řečník na kašně se otočil k posměváčkovi a smutně se na něj podíval.

„Vidíte?“ ukazuje na něj a obraceje se k davu, pokračoval: „Kvůli takovým dnes žijeme v tomhle pustnoucím městě, dříve hrdém a kvetoucím. Kvůli takovým, co nedokážou přesvědčit ani své vlastní děti, natož vnuky, že to, co sami zažili, je pravda. Ten Gortar ze Saftyrru nám krade vše, co jsme milovali nebo máme rádi. Sebral nám naši minulost, ukradl naše vzpomínky, oloupil nás o naše bohy a už nám krade i naši budoucnost a naše děti!“

Krátce se odmlčel a rozhlédl se po kolemstojících. „Vím, že malověrní nebudou nikdy věřit tomu, co vám nyní řeknu. Na severu jsou svobodná léna a knížata, co nepoklonkují tomu nenáviděnému zloději minulosti. My, dôrzirim, máme spojení se světem za hradbami města. Já vím, že na severu existuje město válečníků, které Rômenkhôr nezískal ani silou, ani zradou. Nazgrim Godar je naše naděje!“

Na okamžik se rozhostilo ticho, jak na posluchače zapůsobil vášnivý řečníkův projev. Potom z davu opět přilétla otázka. „A jak si představuješ, že se ten král vrátí, he?“

Řečník na kašně se na krátký okamžik zarazil. Zvedl oči, přelétl jimi dav, který stál kolem něj, a oči mu padly na stranou stojícího Abarhila. Vypadalo to, jako by opět našel své nadšení.

„Vrátí se, to vám říkám! Stejně jako se vrátí naši staří bohové! Vrátí! Vzpomeňte na staré Královnino proroctví! Až povstane

Stín, povstane i nový král! Král se vrátí právě tak, jak odešel. Potichu a nepoznán! Možná přijde sám, zahalený do pláště, aby jej nikdo nepoznal, a bude potřebovat naši pomoc. Proto se musíme spojit, věřit a čekat! Možná bude vypadat zrovna jako ten cizinec, který stojí tamhle u brány.“

Všechny oči se obrátily směrem, kterým ukazoval. Zavládlo hrobové ticho. Místní si prohlíželi cizince, kterého nikdo neviděl přicházet. Vysoký štíhlý muž v dlouhém plášti, který zakrýval jeho postavu. Nebylo mu vidět do tváře, již měl skrytou pod kápi, kterou měl staženou hluboko do obličeje. U nohou mu ležel objemný vak a vedle něj seděl obrovský pes. Vypadal jako zjevení z dalekých krajů a dávných časů. Protože kouzlo řečnickova nadšení přeskočilo i na posluchače, ozvalo se několik hlasů: „Hej cizinče, kdo jsi? Jak se jmenuješ? Odkud přicházíš? A sundej tu kápi!“

Abarhil si dav chvíli prohlížel a zvažoval, co dělat. Nebylo mu ani trochu příjemné, že se stal zničehonic středem pozornosti, ale otočit se a odejít teď taky nemohl. Pomalu si volnou rukou shrnul z čela kápi. Dav zašuměl údivem, když uviděl jeho plavé vlasy, které už od Mirwilina stríhání opět dorostly. Nedalo se říci, že by obyvatelé Města nikdy neviděli plavé vlasy, vždyť zde žilo dost potomků seveřanů, ale v tuto chvíli Abarhilův nezvyklý zjev jen umocnil sílu onoho zvláštního okamžiku. Chvíli bylo ticho, než se ozval Abarhilův hlas.

„Jmenuji se Yorrân.“

Abarhil se krátce odmlčel, nadechl se a potom již uvolněně a s mírným úsměvem pokračoval: „Přicházím z Azrazinu a podle toho, co si pamatuji ze svého dětství, nikdy jsem v paláci nebydlel a v kolébce jsem prý taky žádné žezlo neměl. Celý svůj život chodím po svých, takže váš král jistě nejsem!“

Několik lidí se ulehčeně zasmálo.

„Ale život mě naučil, že když po něčem toužím, musím i věřit, že to dostanu. Proto myslím, že má-li se váš král vrátit, vaši víru jistě bude potřebovat!“

Kouzlo okamžiku se sice rozplynulo, ale nálada na prostranství se změnila. Jako by do posluchačů vstoupila víra v návrat starých dobrých časů. Znovu se obrátili k řečníkovi. „Dobře, tak řekni, jak můžeme pomoci, jak se přidat ke královým Věrným?“

„Chcete-li se stát přívrženci modré korouhve, přijďte za týden na trh do Severního podhradí a nezapomeňte si vzít modrý šátek. Věrní si vás potom už najdou sami!“

Muž seskočil z kašny dolů a začal zájemcům rozdávat malé modré šátky podobné tomu, který měl připevněný na paži. Abarhil si zrovna řekl, že už viděl a slyšel dost, když se ze střechy jedné budovy ozval výkřik.

„Pozor, jedou sem bílé pláště! Beregirova garda!“

Okamžitě vypukl shon. Lidé se snažili rychle opustit dvůr nebo předstírat běžnou činnost. Abarhil zůstal zmateně stát u brány. Má čekat, nebo taky zmizet? Otázku za něj vyřešil řečník, který k němu rychle přiskočil a chytil jej za ruku. „Hej, cizince, myslím, že bys měl taky zmizet. O setkání s Beregirovou stráží ve Městě žádný rozumný člověk nestojí, natož cizinec. Pojď honem za mnou!“

Vedl Abarhila přes dvůr do jedné z okolních budov. Než vběhli dovnitř, zahlédl Abarhil koutkem oka prvního ozbrojence vjíždějícího do brány. Neznámý se tu očividně vyznal, a tak rychle prošli přes prázdné místnosti a sály, až vyšli na opačné straně do zpustlé a zarostlé zahrady. Rychle ji přeběhli a dostali se na volné prostranství, kudy kdysi vedla cesta, již lemovalo stromořadí, dnes zarostlé mladými stromky a keři. Ukryti lidským zrakům, rychle se vzdalovali od paláce. Když byli dostatečně daleko, obrátil se Abarhil na společníka: „Co je tohle za kraj, když člověk musí utíkat před městskou stráží?“

Ten se zastavil a zpříma se na něj podíval: „Jak dlouho jsi tady, cizince?“

„Když jsem procházel městskou branou, ležela ještě nad městem mlha,“ odpověděl Abarhil.

„Krátká doba. Myslím, že jsi měl velké štěstí. Kdo chce v tomhle městě přežít, musí jej znát. Tady nevládne jedna ruka a jedna vůle. Tady bojují všichni proti všem!“

„A kdo jsou ti všichni?“

Muž zpomalil rychlou chůzi a otočil se k Abarhilovi. „Myslím, že už jsme v bezpečí a nemusíme pospíchat. Jmenuji se Emerin,“ představil se muž a nabídl Abarhilovi ruku. „Přeslechl jsem tam tvé jméno?“

„Yorrân.“

„Dobře, Yorrâne, a kam máš namířeno?“

„Hledám hostinec U králova kvítku,“ odpověděl váhavě Abarhil, „ale netuším, kde ho hledat. Po pravdě ani nevím, jestli opravdu existuje?“

„Znám ho, ten je na Novém městě, severně od cirku. Najdeš jej v postranní uličce západně od Velkého trhu. Já mám namířeno opačným směrem, do přístaviště,“ odpověděl Emerin a ukázal na jihozápad.

„Myslím, že můžeme jít ještě nějakou dobu společně. Abychom nemarnili čas, zkusím ti během cesty říci něco málo o zvycích, které panují v tomto městě.“

„Poslouchám.“

„Městu oficiálně vládne správce a tím je kníže Nômrim Beregir Algatiren. Starý muž, který by rád držel otěže vlády jen ve svých rukou, ale Rômenkhôr je chytrý. Mladý kníže Gwenrim Segestir poslední dobou dostává podobné pravomoci a může si už držet i vlastní gardu. Dva kohouti na jednom smetišti. Pro obyčejného člověka lépe, když nepotká ani jednoho, ani druhého.“

A kde se tihle ozbrojenci potkají, tam jistě dojde k nějaké šarvátce. Jaké stejnokroje měla stráž u brány, kterou jsi prošel?“

„Bílé.“

„Beregirova garda. Ta hlídá buď jižní Lônardskou bránu nebo severovýchodní Gothwininu bránu. Na zelené pláště bys narazil jen u severozápadní Zlaté brány.“

Abarhil přikývl. „Přišel jsem jižní bránou.“

„Měls velké štěstí, žes nenarazil na Hirmorovy vyznavače. Ve Městě jim říkáme morzirim. To je skutečná zvěř. Ale ti vylézají z děr až večer a v noci.“

„To jsem už slyšel. Jednoho takového jsem viděl na tržišti.“

„Těm se vyhýbej. Viděl jsi ty ohořelé stromy před branami? To je jejich práce. Jsou to stejní démoni jako pán, kterému slouží! Když na ně narazí osamocený pocestný, většinou to skončí špatně. Ti neznají slitování.“

Abarhil pokrčil rameny. Řečník, kterého viděl na tržišti, mu příliš nebezpečný nepřipadal, spíše směšný. Změnil tedy téma.

„A kdo jste vy, jak si to říkáte? Dôrzirim?“

„Ano, královi Věrní, dříve nám říkali Luinrim, modří. Zastánci starých pořádků. Gwenrim se perou s Nômrim, ale když jde o nás Věrné, dokážou se proti nám sjednotit. Je nás ve městě hodně, více, než bys čekal, ale musíme se skrývat. Nejvíce je nás v Severním podhradí a nějaké příznivce máme i v Přístavu a na

Novém městě. Nás na veřejnosti nepotkáš. To, že tě tvé kroky zavedly do starého lamerlônského paláce, byla velká náhoda.“

Abarhil jen přikývl a zkoušel si všechny ty nové zprávy srovnat v hlavě. Nějakou dobu šli mlčky, když se Emerin zastavil.

„Tak cizince, je na čase se rozejít. Tamhle vidíš Přístavní silnici, je na ní i teď odpoledne dost lidí, abys mohl bezpečně dojít. Dovede tě až na Velký trh a tam se zeptáš. Já mám namířeno na druhou stranu.“

Muž ukázal na jih, kde byly v dálce vidět obrysy přístaviště, za nimiž se leskla hladina jezera. Potom se podíval na Abarhila a s trpkým úsměvem se rozloučil: „Hodně štěstí, cizince! Nechť tě bohové provází v tomhle prokletém městě. Nevím, jestli sis dobře vybral cíl své cesty. A dobrá rada na závěr, nechceš-li špatně skončit, vyhýbej se rhilasu, jako by to byl jed. A na to, cos dnes viděl, ve vlastním zájmu co nejdříve zapomeň.“

Abarhil přidržel levicí Togira za obojek a pravou ruku nabídl svému dočasnému průvodci. „I tobě přeju štěstí. Barlé ni Avalim!“

Oba muži si krátce podali ruce a Emerin vyrazil rychlou chůzí na jih ke vzdálenému přístavišti. Abarhil se za ním chvíli díval, potom uvázal Togira na dlouhý řemen a obrátil se na sever. Slunce už se začalo ztrácet za horskými vrcholy, když konečně dorazil na Nové město. Mělo velikost Arigdaru a od běžného města té doby se lišilo snad jen tím, že nemělo žádné hradby.

Velký trh našel rychle. Velký kruhový majestátní prostor obklopený výstavnými patrovými domy s arkádami nebylo možno přehlédnout. Poté se musel několikrát zeptat, než našel v jedné z bočních ulic hostinec, který hledal. Chvíli stál na opačné straně úzké uličky a prohlížel si místo, o kterém mu vyprávěla matka. Mimoděk hladil psa po hlavě a cítil velmi zvláštní pocit, jako by se před ním otevírala kniha s donedávna velmi dobře utajeným příběhem.

„Tak tohle byl cíl otcových pravidelných cest,“ říkal si v duchu. „Tady byli ubytovaní rodiče a odtud vyrazili onoho osudného dne před tříadvaceti lety. Oni tady našli mě, copak tady asi najdu já?“ Sklonil hlavu a podíval se na psa. „Tak co, Togire, jdeme dovnitř? Co na to říkáš?“ Pes na ta slova zvedl hlavu a obrátil na Abarhila své oddané tmavé oči.

Když Abarhil otevřel dveře do šenku a vstoupil do rozlehlé místnosti, musel se na krátký okamžik zastavit, aby jeho oči přivykly šeru. Venku se již smrákalo a paprsky zapadajícího slunce se v úzké uličce jen s obtížemi prodíraly malými okénky do hostince. Hlavní zdroj světla uvnitř představoval skomírající oheň ve velkém krbu na protější straně místnosti. Když se Abarhil konečně rozkoukal, rozhlédl se, aby zjistil, že zde zatím žádný

host není. Vybral si nevelký osamocený stůl v protějším rohu, s lavicí a dvěma židlemi. Ty odsunul a přikázal psovi, aby si lehl pod stůl. Sám se posadil na lavici a čekal, co se bude dít. Po nějaké době se znovu otevřely dveře a do šenku vešli tři muži, kteří se dohadovali o ceně nějakého zboží. Posadili se ke stolu uprostřed a jejich hlasitý hovor způsobil, že se konečně objevila obsluha. Nejprve ze dveří vedle krbu vykoukla chlapecká hlava, která ihned zmizela, aby do místnosti po chvíli vstoupil menší obtloustlý jinoch. Přiložil do krbu, potom s hořící loučí v ruce obešel všechny svícný v kruhu místnosti a opatrně každý z nich zapálil. Teprve tehdy si všiml v rohu sedícího Abarhila. Trochu překvapeně sebou cukl a mimoděk mu uklouzlo:

„Zatraceně, vás už tu je!“

Vzápětí si uvědomil, jak nevhodná ta poznámka byla, a tak se plácl přes pusou, otočil se na patě a rychle odběhl do vedlejší místnosti. Z ní za okamžik vyšel tělnatý muž, pravděpodobně pán hostince, v závěsu za ním šel chlapec. Hostinský se nejprve zastavil u stolu s kupci. Zeptal se, co si přejí, prohodil s nimi několik obvyklých společenských frází týkajících se obchodu a potom si to namířil k Abarhilovi, kterého si několikrát zvědavě přeměřil. Neomylný instinkt hospodského mu naznačil, že se jedná o cizince. Neobvyklé oblečení, opálená snědá pleť, světlé vlasy, velký vak vedle lavice.

„Dobrý večer, pane, nechť nás chrání přízeň velkého Rômenkhôra. Co vás přivádí do hostince U kvítku? Jak vidím, jste zdaleka a jistě jste unaven po dlouhé cestě. Budete chtít u nás jen povečeřet, nebo vám nabídneme i pokoj?“

„Děkuji, pane hostinský, nejprve bych povečeřel a ještě se uvidí, zda si vezmu i pokoj. Chtěl bych však večeři nejen pro sebe, ale i pro svého průvodce.“

Hostinský se na Abarhila trochu překvapeně podíval. „Průvodce?“ Rozhlédl se kolem, ale nikoho dalšího v šenku nezahlédl. Potom se chápavě usmál.

„Aha, váš přítel dorazí jistě později, takže s jídlem chvíli počkáme?“

„Nikoliv, jsme tady oba!“

„Jakže prosím?“ hostinský pozvedl udiveně obočí.

Abarhil se sklonil pod stůl. „Togire, vstaň a představ se panu hostinskému.“

Pod stolem se ozval šramot a na hostinského vykoukla velká psí hlava. Ještě chvilku trvalo, než se zpod stolu vysoukal celý jeho mohutný trup.

„Bohové, co to je?“ vykřikl hostinský a odskočil.

„Můj pes,“ stručně odpověděl Abarhil.

„Jo, pes! Ale vypadá jako kůň,“ vyděšeně odpověděl hostinský, ruce zvednuté do výše prsou, aby na ně snad to psisko nedostalo chuť. Togira si nyní všimli i ostatní. Kupci přerušili svůj hovor a s

překvapením zírali na obrovského psa a chlapec, který právě přinášel z kuchyně víno, zůstal stát s otevřenou pusou. Togir, jako by se chtěl předvést, líně zív, posadil se a otevřel na hostinského svou obrovskou tlamu. Poté ji nechal pootevřenou a vypadalo to, jako by se smál úžasu, který způsobil. Nakonec se otočil zpět na svého pána. Ten jej pohladil po hlavě a řekl: „Togire, tak ses představil, ale jak vidno, pana hostinského jsi zrovna nenadchl. Vlez si zpátky pod stůl. Lehni!“

Abarhil psovi ukázal na místo. Togir se pomalu otočil a znovu zasoukal své mohutné tělo pod stůl, hlavu položil na přední tlapy a ze země dál sledoval, co se v šenku děje. Abarhil se obrátil zpátky k hostinskému.

„Pane hostinský, myslíte, že se ve vaší kuchyni najdou nějaké příhodné zbytky, které by můj společník ocenil?“

Hostinský konečně odvrátil oči od psa. „Sa-samozřejmě. A co si budete přát vy, pane?“

„Přineste mi vodu a džbáněk červeného! Co nabízí pocestným vaše kuchyně?“

Hostinský už se oklepal z leknutí a rychle spustil: „Je tam výborná slepičí polévka, pane. Dále vám mohu nabídnout křehoučkou jehněčí pečení, grilovaná žebírka, nebo pokud by si pán přál, mohu nechat připravit rybu. Máme v kuchyni čerstvou štiku a úhoře. Ale musíte mít strpení, to by trvalo trochu déle.“

„Dobře, přineste mi polévku a potom si dám tu štiku!“

„Jistě pane, hned to bude,“ odvětil hostinský, ale zůstal stát na místě. Abarhil se na něj udiveně podíval. „Stalo se něco, pane hostinský?“

Hostinský se ošival: „Pán se na mě jistě bude zlobit, ale...“
Bylo vidět, že se nemůže vymáčknot.

„Proč bych se měl zlobit?“ udiveně a nechápavě odvětil Abarhil.

„Ctěný pán je cizinec a asi není dlouho ve městě, ale víte, jsou zlé časy. A náš hostinec...“

„Aha,“ chápavě přikývl Abarhil, „už rozumím, myslíte, jestli mám na zaplacení?“

Hostinský přikývl. „Moc se omlouvám, ale žijeme v divných časech...“

Abarhil sáhl do svého kapsáře a vytáhl několik mincí. Vybral stříbrný celebír a podal jej hostinskému. „Doufám, že to v tomhle městě na večeři pro dva stačí?“

Hostinský rychle sebral minci, zasunul ji pod zástěru, ještě jednou se uklonil, otočil se a zmizel v kuchyni. Za chvíli se objevil chlapec, přinesl džbány s vodou a vínem a dva poháry a opět odběhl. Abarhil si pak sotva stačil nalít a přihnout si, když tu byl chlapec opět, tentokrát s talířem kouřící polévky a ošatkou s chlebem. Hladový Abarhil rozlomil krajíc chleba, kus podal psovi pod stůl a pustil se do jídla. Za chvíli se chlapec objevil potřetí a

nesl velkou dřevěnou mísu plnou odřezků a kostí. Rozpačitě se zastavil před stolem. Abarhil se zeptal: „To je pro Togira?“

Odpovědí mu byl nejistý usměv a pokývnutí hlavou.

„Chceš mu to dát sám? Líbí se ti?“

Chlapec radostně přikývl a v očích se mu rozsvítily plamínky nadšení. Abarhil se sklonil k psovi a pohladil jej. „Togire, přinesli ti večeri, tak se do toho pusť. A buď hodný!“

Chlapec si před stolem předřep, položil mísu na zem a nejistě podal psovi první sousto. Togir natáhl krk, vyhrnul pysky a opatrně si vzal z chlapcovy ruky odřezek masa. Obavy byly v tu ránu pryč, chlapec podal psovi další sousto a pak další až nakonec přisunul psovi celou mísu a s nadšením přihlížel, jak pes žere.

„Argile, sakra kluku, kde se zase povaluješ!“ ozval se z kuchyně rozzlobený hlas hostinského. Chlapec sebou cukl a rychle se zvedl. Abarhil na něj mrkl. „Až budeš hotový, přijď, můžeš si ho pohladit.“

Argil se vděčně usmál a rychle odběhl do kuchyně, odkud byl až do šenku slyšet vodopád výčitek z úst pana hostinského. Abarhil mezitím dojedl polévku, nalil si víno a čekal, až mu donesou další chod. Hospoda se mezitím pomalu plnila příchozími. Hostinský s Argilem pobíhali mezi hosty a kuchyní a vypadalo to, že na Abarhila oba zapomněli. Pak se přece jenom objevil hostinský s velkým pekáčem, ze kterého se vinula báječná

vůně pečené ryby. Štika byla skutečně výborná. Když Abarhil dojedl, zastavil se hostinský, aby se zeptal, jak byl host spokojen.

Abarhil uznale pokýval a odpověděl: „Pane hostinský, musím říct, že vaše kuchyně je opravdu prvotřídní. Slyšel jsem o ní pět chválu, ale skutečnost překonala vyprávění. Však mi říkali, že u hostinského Ungera se člověk cítí jako doma.“

Hostinský se nad pochvalou zapýřil a spokojeně se usmál. „Taková chvála člověka potěší. Ale ten, kdo vám to vyprávěl, musel navštívit naše město před drahnou dobou. Unger je můj otec a v šenku již tři roky nepracuje. Hostinec mám nyní na starosti já. Mé jméno je Umaril,“ představil se hostinský. „A odkud přicházíte, pane, smím-li se zeptat?“

„Jistě smíte, pane hostinský,“ odvětil Abarhil. „Přicházím z jihu, z Hardazinu. Jmenuji se Yorrân. Chtěl bych se ještě zeptat na vašeho otce. Doufám, že je stále živ a zdravý? Potřeboval bych se s ním sejít, protože jsem mu přinesl psaní od jeho přátel z Arigdaru.“

„Jistě, pane Yorrâne. Otec se stále těší dobrému zdraví, ale sem do šenku zajde jen občas. Poslední dobou tráví hodně času v Severním podhradí. Ale máte štěstí, dnes by měl přijít. Vlastně už tu měl být, ani nevím, kde se zdržel. Ale jakmile se objeví, hned ho k vám přivedu.“

Hostinský se uklonil a odporoučel se zpět ke své práci. Abarhil dopil víno a požádal Argila, aby mu donesl další džbáněk. S

přibývajícím časem se hostinec plnil stále více a obsazené byly již všechny stoly, jen Abarhil seděl u stolu sám. Několik návštěvníků se pokusilo přisednout si, ale Togirovo přivítání jim sebralo chuť zeptat se na volné místo. Vtom vstoupil do šenku tělnatý muž, který se rozhlédl, ale místo aby jako jiní návštěvníci hledal prázdné místo, namířil si to přímo do kuchyně. Ve dveřích se téměř srazil s Umarilem. Ten jej chytil za ruku a něco mu vysvětloval, přičemž několikrát ukázal do kouta, kde seděl Abarhil. Poté se oba muži vydali směrem k jeho stolu.

„Pane Yorrâne, tohle je můj otec, na kterého čekáte,“ představil Umaril příchozího. Abarhil vstal a přívětivě a s úsměvem podal muži ruku.

„Velmi rád vás poznávám, pane Ungere, mohu vás pozvat ke svému stolu? Mám pro vás zprávy, které vás jistě překvapí.“

Oslovený se na Abarhila podíval s nedůvěrou a nepříliš vlídně odpověděl: „Drahej pane, Yorrân vám říkají?“ Abarhil přikývl a hostinský pokračoval: „Vaše jméno jsem nikdá neslyšel a vás osobně nikdá nepotkal, a tak opravdu nevím, zda mám s vámi marnit čas. Víte, pane Yorrâne, mám už na krku šestý křížek a v tomhle věku si člověk dobře rozmejšlí, s kým a čím ztrácet čas, kterýho už tak moc nezbývá. Navíc, zvát hostinského ke stolu mi připadá trochu zvláštní. Myslím, že raději postojím. Víte, doba, ve který žijeme, není dobrá a okolnosti mě naučily nebýt příliš zvědavý. Ne všechny novinky jsou dnes příznivé a ne každý posel

nosí dobré zprávy. Našinec se tak dostane do potíží, ani neví jak! Prý pro mě máte vzkaz? Takže buďte stručnej! Kdo vás za mnou poslal?“

Abarhil se mírně usmál. „Jak si přejete, pane Ungere. Jen mi připadá nevhodné, abych jako mladší seděl ve společnosti staršího muže, zvláště pak muže, o kterém jsem tolik slyšel a jemuž jsem zavázán. Ale jak si přejete, můžeme postát.“

Unger se na něj překvapeně podíval a již přívětivěji odpověděl: „Mladý muži, vy nejste z Města? Mám pocit, že jste sem zabloudil z nějaký starý, zapomenutý pověsti. Jste tedy hodně z daleka?“

„No, jak se to vezme, myslím, že jsem viděl kraje, o kterých zdejší obyvatelé ani neslyšeli. Ale neposadíme se přece jenom?“ namítl Abarhil a ukázal ke stolu. Hostinský se ohlédl a přikývl: „Asi máte pravdu, bude to lepší, takhle jen budíme pozornost. Nedá si mě ten váš ochránce k večeři?“ Ukázal pod stůl, odkud na nového příchozího zvědavě vykukoval Togir, a pak dodal: „Ale přiznám se, že jste mě zaujal... Zaručíte mi bezpečnost?“

Abarhil se ze široka usmál. „Ale jistě. Togir už je po večeři, žádný strach. Zůstaň!“ přikázal psovi a udělal hostinskému vedle sebe místo. „Přišel jsem z jihu, z Aridgaru, pane Ungere, ale poslední rok jsem putoval kraji daleko na jihu. Nevím, zdali jste někdy slyšel název Anghir?“

Hostinský zamítavě zavrtěl hlavou a Abarhil přikývl. „No po pravdě řečeno, myslel jsem si to. I v mém rodném Merélosu to jméno zná jen málokdo...“

„Tak vy jste z Merélosu?“ skočil mu do řeči Unger. „Poznal jsem pár lidí odtamtud a obzvláště jeden mi utkvěl v paměti, ale už jsem jej neviděl... No to už teda bude hezká řádka let! Kdo ví, jak se mu daří, když dneska v Merélosu vládne ta stejná chátra jako tady...“ Hostinský se v půli věty zarazil a nejistě se na Abarhila podíval. Ten se chápavě usmál a zavrtěl hlavou.

„Mě se bát nemusíte, pane hostinský. Mám s nimi vlastní zkušenosti. Nebyl jsem v Merélosu více jak rok, a když jsem se vrátil, seděl v Minalrontu Rômenkhôrův místodržíci. Dům mých rodičů byl zavřený a dostal jej Rômenkhôrův pohůnek. Z vlastní zkušenosti vím, jaké mravy vládnou v krajích pod dračí zástavou.“

„To jsem rád.“ Hostinský si viditelně oddechl a už klidněji pokračoval: „Víte, žijeme dnes v divný době a jeden musí bejt pořád ve střehu. Dneska si nemůžete bejt ani na okamžiček jistej, kdo se dívá. Lidi se udávaj, jen aby získali majetek toho druhýho. Ty největší darebáci a křiváci jsou na tom nejlépe. Ale pane, já pamatuji časy, kdy se tu žilo jako v pohádce. Někdy si říkám, že to snad ani nebyla pravda, jako by to bylo v nějakým jiným životě. Je mi z toho do pláče...“ hostinský nedokončil větu a na okamžik se odmlčel, než se dal opět do řeči.

„Ale co bylo, už se nevrátí, nu nic. Sedíme tu už drahnou chvíli a pořád jsme se nedostali k jádru věci. Tak kdo vás za mnou posílá?“ zopakoval Unger otázku již veseleji.

„Máte pravdu, pojďme k věci,“ řekl Abarhil a na chvíli se sklonil ke svému velkému vaku, z něž vyjmul bronzové pouzdro, jaké používají poslové. Po otevření z něj vytáhl stočený list.

„Pamatujete si na paní Serniphel z Merélosu? Tohle vám posílá.“

Hostinský ztuhl překvapením, ale potom na židli přímo poskočil. „Človíčku, proč jste to neřek hned, že vás posílá paní Serniphel! Pochváleny ať jsou trůny Avalim! Tu paní už jsem neviděl! No celou věčnost, řeknu vám. Tak chytrá a vzácná paní to je a taky krásná. Ona a její manžel pan Tharnizir jsou totiž moji dobří přátelé z Merélosu, o kterých jsem se před chvílí zmínil. Človíčku, já bych vás nejraději objal. Sem s tím listem!“

Unger vytrhl Abarhilovi, překvapenému jeho náhlou proměnou, list z ruky, zlomil malou pečeť, rozvinul jej a pustil se do čtení.

Drahý pane Ungere,

doufám, že se Vám dobře daří a že si občas vzpomenete na staré přátele z jihu, se kterými jste ve Vašem hostinci strávil tolik času dlouhými rozpravami při Vašem vynikajícím jídle. I já poslední dobou často vzpomínám na naše cesty do Bílého města

a na Vaše vyprávění o pořádcích, které tam zavedli Rômenkhôrovi pacholci. Je to přesně tak, jak se říká: „Nikdy nevíš, jak je těžké břímě, když je sám neneseš.“ Netušila jsem, že naše rodné město a i my sami tak brzy okusíme ty hořké plody. Bohužel pro mého manžela tak hořké a zlovolné, že již není mezi živými...

Hostinský zvedl oči od listu a viditelně zbledl. „Tak vzácný pan Tharnizir už má pouť tímhle slzavým údolím za sebou? To jste přinesl, mladý muži, nedobré zprávy. Ale v týchle zatracený době snad ani jiný nechoděj.“

Aniž si uvědomil změny, které jeho výrok vyvolal v Abarhilově tváři, pokračoval v četbě.

... Od té doby již uplynulo mnoho měsíců a já jsem musela opustit domovské město, abych si zachránila holý život. Jsou to zlé časy, když my, kteří jsme přežili, ani nemůžeme zapálit pohřební lampy na hrobech našich blízkých. Ale nechci si již více stěžovat, protože to není účelem mého listu. Obracím se na Vás ve jménu starého přátelství s žádostí o pomoc. Má prosba se týká doručitele tohoto listu. Jistě si vybavíte naši první návštěvu v Bílém městě před více než dvaceti roky a náš tehdy tak kvapný odjezd. O tom, co se tehdy událo po našem odjezdu z Vašeho

hostince, jsme Vám nikdy ani já, ani můj manžel, zavázáni slibem, nevyprávěli...

Hostinský si vzrušeně poposedl na židli a obrátil se k Abarhilovi: „Mládenče, znáte obsah toho listu?“

Abarhil sice zamítavě zakroutil hlavou, ale pak dodal: „Nečetl jsem ho, ale tuším, co je tam napsáno.“

Hostinský zvedl obočí, zakroutil hlavou a utrousil: „To je dneska ale den.“ Potom opět sklonil hlavu a pokračoval ve čtení.

... Tehdy před více jak dvaceti lety, onoho rána při odjezdu z města, jsme se v ranní mlze náhodou připletli k jedné šarvátce. Bohové tomu chtěli, že na náš vůz narazila žena, kterou pronásledovali. Byl to krátký okamžik, který jí byl dán, ale stačil k tomu, aby nám vyjevila svou úpěnlivou prosbu. Přála si, abychom se postarali o její dítě. Slíbili jsme jí, že je odvezeme z města a nikde o tom nebudeme mluvit, dokud ono dítě nedoroste do dospělého věku. To dítě byl chlapec, a pokud nyní čtete tento můj list, pak sedí proti Vám. Je to náš jediný syn Abarhil, o kterém Vám můj manžel jistě mnohokrát vyprávěl, aniž by se však kdy zmínil o jeho původu...

Hostinský několikrát nasucho polkl a utřel si zpoceně čelo.

„Můžu se napít?“ řekl chraptivě a Abarhil před něj mlčky přisunul džbánek s vínem a prázdný pohár. Unger si nalil, krátce se napil a opět se sklonil k dlouhému psaní.

... Nikdy se nám nepodařilo zjistit, kdo jsou jeho skuteční rodiče, i když se o to můj zesnulý manžel během svých pravidelných návštěv na severu pokoušel. Ale víte sám lépe než my, jak složité a nebezpečné je v dnešních časech takové pátrání. Abarhilův původ jsme nikdy nezjistili, ale vzhledem k událostem, které se tehdy ve městě odehrály, jsme byli oba vždy přesvědčeni, že jeho rodiče patřili ke stoupcům těch, které jste tehdy nazýval Gwenrim. Myslím, že to nebyli obyčejní lidé, protože ona žena, nevím, zda jeho matka či chůva, nám předala s dítětem i značný obnos určený na jeho výchovu. Díky tomu mohl dostat ty nejlepší učitele, kteří byli v Merélosu k sehnání. Dlouhá léta to vypadalo, že náš život poplyne klidně a šťastně, než i nás dostihl zlý osud. Náš syn dorostl a je nyní na něm, aby se sám pokusil zjistit, kdo byli jeho skuteční rodiče. To je úkol, ve kterém mu nemohu bránit, ale velmi se obávám o jeho život, protože dobře vím, jak odlišně se žije ve Vašem městě. Proto Vás zapřísahám a prosím ve jménu našeho starého přátelství, abyste mému jedinému synovi poskytl v jeho úkolu pomocnou ruku. Nebude potřebovat peníze, ale především zázemí a rady. Pokud

jej neodstrčíte a pomůžete mu, získáte mou neskonalou úctu a vděčnost.

Nechť jsou Vám Avalim nakloněni a drží nad Vámi ochrannou ruku.

S úctou Vaše přítelkyně

Serniphel z Aridgaru

Když hostinský Unger dočetl dopis, opřel se o opěradlo a mlčky se díval na Abarhila. Ani ten nic neříkal, a tak se rozhostilo mlčení, které přerušil až hostinský.

„Tak vy jste mladý pan Abarhil?“ řekl a nevěřicně zavrtěl hlavou. „Nikdy bych nevěřil, že vás poznám osobně. Nevím, jestli to víte, chlapče, ale váš pan otec se ve vás viděl a během jeho návštěv u mě jste byl nejčastějším námětem našich rozhovorů.“

Abarhil potichu odpověděl: „Vím to. Taky jsem měl otce rád...“ Po vyslovení slova otec se krátce zarazil, ale potom pokračoval: „Ale to jméno Abarhil je minulost, na kterou chci zapomenout. Dnes jsem Yorrân a tak mě prosím oslovujte.“

Hostinský se na něj udiveně podíval. „Zapomenout? Zapomenout na minulost? Ale chlapče, tvá minulost jsou i tví rodiče. To chceš zapomenout i na své rodiče?“

„To nebyli mí rodiče, byli to pěstouni a za to jsem jim neskonale vděčen. Své rodiče jsem však přišel hledat sem. A vás chci požádat o pomoc v tomhle neznámém městě.“

„Nevím, nevím, mladý muži, zda děláte dobře, když takto mluvíte o lidech, kteří vám dali všechnu svou lásku a pozornost.“ Unger se zadíval na psaní a potom znovu na Abarhila a jen zarmouceně zakroutil hlavou. „Ale to je konečně vaše věc. S mojí pomocí můžete samozřejmě počítat. Syn,“ prohlásil hostinský s důrazem, „mých drahých přátel je mým chráněncem a dostane se mu stejné péče jako mým vlastním dětem!“

„Děkuji, pane Ungere, ani netušíte, co pro mne vaše pomoc znamená,“ odvětil Abarhil. Asi by v projevech díky pokračoval i dál, ale hostinský jej zarazil a položil dlaň na hřbet jeho ruky. „Dobře, dobře, chlapče, děkovat můžete, až bude za co. Podle toho, co píše vaše matka, peníze asi máte?“

Abarhil jen beze slov přikývl a stáhl ruku. Unger se narovnal, s patrným ulehčením se opřel o opěradlo židle a založil si ruce na prsou. „A co tedy máte v plánu? Povídejte, jak si představujete svůj pobyt ve Městě? Co ode mne vlastně budete potřebovat?“

„Abych pravdu řekl, pane Ungere, zatím nevím. Jsem tady jediný den a nevyznám se zde. Určitě bych se potřeboval dozvědět více o Městě a jeho historii a hlavně o tom, co se tady odehrálo před těmi tříadvaceti lety. Je tu pro mě tolik neznámých věcí.“

Zatím jsem postřehl, nevím, zda dobře, že město a obyvatelé jsou rozděleni na různé strany. Mýlím se?“

„Máte nadmíru dobrý postřeh, mladý muži. Za tu dobu, kdy jsem potkal prvně vaše rodiče... Nebude vám vadit, když je budu i nadále nazývat vašimi rodiči?“

Abarhil zavrtěl hlavou a dolil sobě i hostinskému víno. Ten se na krátký okamžik zasnul, jako by se vracel v čase zpět, a potom pokračoval: „Mladý muži, pamatuji časy, byl jsem mladý jako vy, kdy tohle rumiště bylo nejvýstavnějším městem v celém známém světě od studeného severu až po horký jih. Člověku je málem do pláče, když si na to vzpomene.“

Hostinský na chvíli ztichl, přejel si dlaní po obličejí a dlouze vzdychl. „Někdo řekne ‚Škoda řečí‘, ale co já bych za to dal, kdybych se mohl do těch dob vrátit. Nikdy bych nevěřil, jak se všechno může za třicet let změnit. Případá mi to jako sen. A přece jsem to tenkrát zažil na vlastní kůži. Víte, Město mělo dvakrát tolik obyvatel než dnes a těch cizinců a obchodníků co tady bylo. Na jihu pod Novým městem bylo tábořiště a tam přes léto vyrostlo stanový město, kde odpočívaly karavany ze všech možných zemí, co si je jen dokážete představit. Mohl jste tady narazit na světlovlasý severany, lidi se žlutou pletí východu, narudlý jižany s kůží jak leštěný bronz, dokonce černochoy s kůží černou jak saze. Vnoučata mi to nevěřej, když jim to vyprávím.

Prej pohádky, smějou se mi.“ Hostinský se smutně usmál: „Ale co, vždyť ona už to vlastně pohádka je.“

„Dobře, a jak se to změnilo?“ zeptal se zvědavě Abarhil.

„Rômenkhôr!“ vyštěkl rozhořčeně hostinský, ale hned se plácl přes pusy a nervózně se rozhlédl.

„Teda, chtěl jsem říci, všemi obdivovaný a ctěný ochránce Města, Rômenkhôr,“ opravil se uštěpačně a potom se naklonil k Abarhilovi a pokynul mu, aby si i on přisedl blíže. „Mládenče, to, co budu teď vyprávět, není pro běžné uši, a kdo o tom mluví, může být po zásluze odměněn.“

„Odměněn?“ zeptal se nechápavě Abarhil.

Hostinský přikývl, přešel si nataženým prstem po hrdle a o poznání tišeji pokračoval: „Pokud si to ještě dobře pamatuji, byl jsem tehdá jinoch, štíhlý mladík ztepilý jak panna...“ hostinský se usmál a významně si pohladil objemné břicho. „Nevěříte, co? To víte, čas, to je nějaký čaroděj. Ale zpátky k věci. Muselo to bejt někdy kolem roku 542 nebo 543, když jsem prvně zaslechl zvěsti o nájezdnících. Tenkrát přišli do Města z východu uprchlíci. Člověku bylo tenkrát do pláče, když se na ně podíval. Prý byli z vypálených východních tvrzí. No a za rok došlo k tý nešťastný bitvě na pláni pod Amlogranem a Město se ocitlo v obklíčení. Na severu Gortrogové, na západě a východě hory a dole na jihu azrakhâr. Nikdo nemohl dovnitř a nikdo ven. To by ještě nebylo tak zlý, i když to trvalo...“ hostinský se zarazil a podrbal se

rozpačitě na zátylku „... už je to tak dlouho. No, myslím, že to trvalo asi osm let, když se mezi lidmi rozšířila zpráva, že ve Městě se objevili poslové ze severu. Město toho bylo tehdá plný. Povídalo se, že se jim přece jenom nějak podařilo přejít přes průsmyky Sněžných hor. To vám bylo takovýho povídání, že z toho šla jednomu hlava kolem, a brzy už nikdo nevěděl, co z toho je pravda. Ale naděje to byla, to jo, protože nálada v celičkém městě se zvedla. Ale dopadlo to úplně jinak, než se tehdá čekalo...“ hostinský se zatvářil zarmouceně.

„A co se tedy čekalo?“ zeptal se napjatě Abarhil.

„Místo toho někdy na podzim... Nebo to bylo až z jara? Hrom do mě uhoď! Už si opravdu nevzpomínám. No zkrátka zmizel král.“

„Zmizel král? Co je to za nesmysl?“

„Nesmysl? Taky si to tehdá každý říkal. I váš otec blahý paměti, když tady byl prvně, se tomu podivoval. Jak může zmizet král? Ale podle zpráv, které se sem dostaly z hradu, prostě zmizel. Jednoho dne byl a další den nebyl. Nikomu, služebnictvu, rádcům, nikomu nic neřekl a odešel nebo zmizel.“ Unger se na okamžik zarazil, jako by to ani dnes po tolika letech nebyl schopný pochopit. „No a od té doby se po Městě vyprávěj dvě pověsti. Věrní říkají, že odešel pro pomoc nebo se ukryl v horách a že se vrátí, až bude nejhůř. Ti, co straní Rômenkhôrovi, že je mrtvý, protože jejich pán jej zaklel.“

„Tu první jsem už slyšel,“ odvětil zamyšleně Abarhil, kterému se vybavilo vyprávění svobodného pána z Aringlernu. „Myslím, že ta první možnost, jako že šel pro pomoc, je ta správná.“

„Jak to víte, chlapče?“ hostinský zvědavě pozdvihl obočí.

„Při cestě sem jsem strávil v horách na horním toku Aringlernu pár týdnů na hradě fardîrla z Nagîrontu, slyšel jste o něm?“

Hostinský překvapeně zavrtěl hlavou.

„V Orid Nolss žijí svobodní horalé, kteří neuznávají ani azrakhâra, ani Rômenkhôra. Jejich pán mi vyprávěl, že před mnoha lety potkal jeho otec vysoko v horách poutníky a jeden z nich se mu představil jako král.“

Hostinský zalomil rukama, úplně zapomněl na své okolí a chytil Abarhila za krk. „Chlapče drahý, to je zpráva, na kterou čekám dvacet let. Vy jste přece jenom posel dobřích zpráv. Trůny Avalim! Takže jsou ještě někde svobodná území? A král žije! Pane, to je ale zpráva, až to předám dál...“

Abarhil se pousmál a poukázal na okolní návštěvníky, kteří se začali překvapeně otáčet.

„Asi byste se měl mírnit, pane Ungere. Neřekl jsem, že žije, ale že tehdy byl živý a na cestě. Přece jenom od té doby už v Dardúnu uplynulo hodně vody a kdo ví, co vše se mohlo stát.“

Hostinský se na něj vesele podíval a o poznání tišeji se zeptal: „To jistě, mládenče, to jistě máte pravdu, ale dal jste mi naději, že

tenhle svinčík tady všude kolem,“ hostinský rozhodil ruce, aby naznačil, co vše tím myslí, „jednou skončí. Pane Abarhile nebo Yorrâne, jak chcete. Děkuji! A nevrťte hlavou, protože vy nevíte, jak trudnej a bezúčelnej se může zdát člověku život bez jediné kapky naděje!“ Hostinský bouchl pěstí do stolu a pokračoval „Nevíte to! Kdo něco podobného nezažil, neví. Ale vy jste mi teď vrátil naději. Rozumíte?“ Unger chytil Abarhila pevně za rameno. „Človíčku, to, že jsou někde ještě svobodný území, že možná někde na severu žije král, to je na-dě-je! Chápete, naděje, že zítřek může být lepší než dnešek. Vy to nevíte, ale tahle jednoduchá věta v tomhle městě už hodně let neplatí. Ani netušíte, co to pro mě znamená.“

Abarhil se s pochopením díval do rozradostněné tváře a v duchu se mu vybavil Sorganův výraz, když uviděli oheň na Shari Karu. Když se Unger konečně uklidnil, vrátil se zpět k Abarhilově prosbě.

„Dobře. Potřebujete se dozvědět něco o historii města? O tom, co se tady vlastně stalo před těmi dvaceti roky? A ještě lépe, kdyby s tím byly spojené i nějaké zprávy o Gwenrim, nemám pravdu?“

Abarhil, kývaje hlavou, s nadějí v hlase přitakal: „Předpokládám, že někoho takového znáte, pane Ungere?“

Hostinský se napřímil a důležitě pronesl: „To si pište, mladíku! Hostinský Unger míval známý až v horním podhradí.“

Potom se opět předklonil, chytil Abarhila za ruku a tajemně pronesl: „Já znám samotného knihovníka knížete Segestira, váženého a učeného pana Galinase. Nikdo, a to podtrhuji, nikdo vám, mládenče, o historii Gwenrim v tomhle městě víc neřekne. Na to vezte jed! Jako že se Unger jmenuju.“

„Dobře, samozřejmě vám věřím, pane Ungere, a kdy a kde bych se s ním mohl sejít?“ zeptal se nedočkavě Abarhil. „Když vás tak poslouchám, mám pocit, že o někom podobném mluvila i matka. To bude přesně člověk pro mne!“

Hostinský se napřímil a trochu se zarazil. „To je právě ta obtíž! Už jsem ho pěkných pár měsíců neviděl. Dřív navštěvoval můj šenk pravidelně, ale od té doby, co jsem živnost předal synovi, a to už je nějaký pátek, sem nechodí. A na vstup do knížecího paláce, jó pane, na to potřebujete pozvání. To není jen tak.“

Hostinský se však vědoucně usmál, poplácal Abarhila po zádech a spiklenecky dodal: „Ale žádné strachy, mladý muži, hostinský Unger už rozlouskl tvrdší oříšky. Nechte to na mě, já už na něco přijdu!“

Abarhil se strojené důležitosti hostinského v duchu usmál. Přesně jak jej znal z vyprávění. Dobré srdce, ale běda, když může nějak ukázat svou důležitost. „Samozřejmě to na vás nechám, pane Ungere. Věřím, že lepšího prostředníka bych v tomhle městě nenašel!“

„Výborně, mládenče, na mě se můžete spolehnout. Myslím, že mi to ale bude nějaký ten den trvat. Využijte zatím pohodlí hostince U kvítku a seznamte se s Městem, protože to se vám vždycky může hodit. Nocleh, jídlo a pití jde samozřejmě na můj účet!“

Abarhil chtěl odporovat, ale Unger odbyl jeho protesty mávnutím ruky.

„Ani slovo, mladíku. Na týchle lodi jsem kapitánem já a já zatím pořád ještě rozhoduju, kdo tady bude bydlet. Jak jsem řekl, syn pana Tharnizira a drahé paní Serniphel je jako můj vlastní. Odpočiňte si, mládenče, myslím, že za sebou máte dlouhou cestu, takže to jistě potřebujete. Teď je řada na Ungerovi a věřte, že vás nezklame!“

Hostinský se na Abarhila ještě jednou významně podíval a pak vstal a rozloučil se. Krátce se ještě zastavil v kuchyni za synem, se kterým prohodil několik vět, a potom zmizel v noční tmě, která již venku roztáhla svůj temný, neprůhledný plášť. Abarhil si pobral své věci, chytil Togira za obojek a nechal se od Argila odvést do malého útulného pokojíku v patře. Sotva ulehl, usnul hlubokým bezesným spánkem.

Následující dny se Abarhil snažil seznámit se s Městem, a proto podnikal dlouhé procházky v doprovodu Argila. Chlapec byl nadšený z toho, že může provázet cizince, který tomu prostému klukovi připadal jako tajemný rytíř z nějaké báje. Ochotně mu ukazoval všemožné kouty Nového města, kterých zná obyčejná chlapecká duše toužící po dobrodružství desítky. Na vrcholu blaha byl, když mu Abarhil půjčil řemen, na kterém byl uvázán Togir, a mohl jej vést. Vzhledem k tomu, že pes budil zájem a pozdvižení všude, kam přišli, připadal si jako jeho psovod nesmírně důležitý, obzvláště když potkali několik jeho kamarádů. Argil vyprávěl Abarhilovi o rytířských turnajích, které se konají dvakrát ročně u příležitosti pravidelných jarních a podzimních dostihů, což byla největší událost, kterou žilo celé Město. Samozřejmě musel Abarhilovi ukázat i cirk, který měl tvar dlouhého oválu, na délku jistě tisíc stop. Kolem něj stály tribuny, částečně kamenné a částečně dřevěné. Podle Argila se na ně vešla polovina Města. Chlapci zářily oči nadšením, když o dostizích vyprávěl. Poslední roky, kdy byl ve službě v hostinci U kvítku, mohl sledovat všechny dostihy, protože Umaril za něj uhradil nemalé vstupné. Díky tomu byl mezi svými vrstevníky velmi váženou osobou. Abarhil se tomu s pochopením usmíval, ještě měl v paměti svá dětská léta v Merélosu a tvrdý zápas o uznání vrstevníků, který tam musel podstupovat.

Uplynuly téměř dva týdny, během nichž Abarhil Ungera ani nezahlédl, a vypadalo to, jako by starý hostinský z města zmizel. Bylo to však jen zdání, protože desátý den od Abarhilova příchodu, když se opět vrátili z jedné dlouhé procházky, čekal na Abarhila celý nedočkavý v šenku.

„No to je dost, že jste tady!“ spustil a bylo na něm vidět, že je plný novinek a zpráv.

„Tak se zadařilo, pane Abarhile. Teda promiňte, Yorrâne,“ hostinský si očividně nemohl na nové Abarhilovo jméno zvyknout. Abarhil mávl rukou.

„Nechte to být, pane hostinský, pro vás Abarhil. Tak co jste zjistil? Přiznám se, že už jsem nedočkavý a má zvědavost se poslední dny již nedá unést!“

Hostinský se zatvářil důležitě, ale pak se usmál a nadšeně spustil: „Tak jsem ho našel, Abarhile. A ani mi to nedalo příliš práce.“

Na okamžik se zarazil, aby se pokochal pohledem na Abarhilovou zvědavost, a potom se jal pokračovat. „Právě jsem se motal poblíž Celebríina paláce a přemýšlel, jak to navléct, aby mi jej zavolali, když pan Galinas zrovna vyšel z paláce ven. No představte si to, taková náhoda! Já prosím Avalim o nějaký nápad a on vyjde z brány. Věřil byste tomu? A to si představte, co mi potom řekl. Poslední dobou prý palác již téměř vůbec neopouští, ale měl prý takové divné nutkání. Že si má pro něco zajít na trh

nebo tak něco... A já se k tomu zrovna přichomýtl. Taková náhoda! No řekněte, není to štěstí?“

Abarhil musel hostinského přibrzdit, neboť bylo zřejmé, že by dokázal o náhodném setkání mluvit ještě drahnou chvíli.

„To je skvělé, pane hostinský, ale řekněte mi, je pan Galinas ochoten se se mnou setkat?“

Hostinský se maličko zakabonil, když mu Abarhil přetrhl nit jeho sebechvály, ale opět se rozzářil, když mohl pokračovat: „No a to je právě to nejdůležitější! Souhlasil. Představte si to, když jsem mu stručně popsal vaši záležitost, řekl, že ho to zajímá a dokonce...“ hostinský dramaticky přerušil povídání, aby svého posluchače napnul.

„A dokonce?“ zopakoval Abarhil poslední část věty a v duchu se usmál tomu, jak asi vypadalo stručné vyprávění v Ungerově podání.

„A dokonce opět po dlouhém čase navštíví hostinec U kvítku! A to ještě není všechno.“ Opět následovala dramatická pomlka. „Přijde už dnes odpoledne! Myslím, že se objeví co nevidět. A proto jsem se vás nemohl dočkat.“

Abarhil byl příjemně překvapen. Připadalo mu jako dobré znamení, že věci nabraly tak rychlý spád.

„Tak pan Galinas přijde ještě dnes? No to je skvělé. A vy jste také úžasný, pane hostinský.“ Věděl, že musí trochu přiživit hostinského pocit důležitosti. „Jsem váš velký dlužník. Ale teď

bych se asi měl dojit umýt a převléci, abych na tak vzácnou návštěvu patřičně zapůsobil. Co říkáte, pane Ungere?“

Hostinský přikývl, chytil Abarhila za ruku a strkal jej před sebou ke schodišti. „To máte plnou pravdu, ale pospěšte si, Galinas tady může být každou chvíli. A tu obludu,“ hostinský ukázal na Togira, který celou dobu rozhovoru seděl vedle Abarhila, „tu raději nechte nahoře, aby se tak vzácný host nevyděsil. Řeknu Argilovi, aby na něj občas dohlédl! No tak, jděte, jděte už!“

Abarhil přikývl, chytil psa za obojek a stoupaje po schodech se k němu obrátil: „No tak to vidíš, kamaráde, budeš dnes večer muset zůstat na pokoji. Prý děšíš hosty! Takový hodný pes. To je přece nesmysl. Ale neboj se, Argil ti přinese něco na zub.“

V pokoji se Abarhil rychle opláchl a převlékl se do svých lepších šatů a potom rychle seběhl zpět do poloprázdného šenku, kde zahlédl hostinského, jak stojí v rohu a rozpráví s nějakým mužem. Abarhilovi se rozbušilo srdce. To bude jistě knihovník Galinas. Rychle přešel šenk, aby se váženému hostu představil, ale přitom si ho pozorně prohlížel. Viděl muže, který byl od pohledu mladší než Unger, ale jeho postava byla lehce přihrbená, což nemohl zakrýt ani drahý oděv a plášť lemovaný kožešinou, který měl muž na sobě. Bylo sice léto, ale dnes byl chladný a deštivý den. Oba muži přerušili hovor a Galinas se zvědavě otočil. Abarhil se mu tak mohl podívat do tváře. Úzké, ušlechtilé chřípí,

pevně sevřené úzké rty a blízko sebe posazené oči ukazovaly na muže vybraných způsobů, který je zvyklý ovládat své pocity. Bledou pleť obličej rámovaly šedivé kudrnaté vlasy a krátká, pečlivě střižená bradka, která byla stejně jako vlasy silně prošedivělá. Z celkově přísné tváře však na Abarhila hleděly teplé, přátelské oči.

„Urozený pán, který je zvyklý pohybovat se v urozené společnosti, ale ven na slunce moc často nepřijde,“ pomyslel si Abarhil, když si jej zběžně prohlédl. Unger mu však nedal více času ke zkoumání a spustil svým obvyklým způsobem.

„Vážený pane Galinasi, dovolte mi, abych vám představil syna pana Tharnizira, se kterým jste se několikrát sešel v mém hostinci. Přišel z jihu, aby ve Městě pátral po svém původu. Jmenuje se, no tedy ehm...“ hostinský se pro něj neobvyklým způsobem zarazil. Netušil, jak má Abarhila představit. Nebyl si jistý, zda si Galinas nevzpomíná na jméno, které od Tharnizira jistě slyšel. Když ho teď představí přezdívkou, kterou si Abarhil zvolil, může to působit nezdvořile nebo podezřele. Rozpačitě se na Abarhila podíval. Ten okamžitě pochopil, co je příčinou Ungerova zadrhnutí, a nabídl pomocnou ruku.

„Abarhil z Merélosu, pane Galinasi, ale protože cesty dnes nejsou příliš bezpečné, používám přízvisko Yorrân. Někdy je lépe cestovat nepoznán. Jistě chápete?“

Galinas se usmál a přikývl a hostinský s ulehčením pokračoval: „A toto je knihovník Jeho Výsosti pelerina Segestira, vážený a učený pan Galinas.“